

Фото з архіву

Щоб пам'ять не вмирала...

Війна в далекому Афганістані не оминула Україну. Військовий конфлікт там, за тисячі кілометрів від наших благодатних земель, забрав із сімей сотні тисяч дітей, а повернулися далеко не всі. 15 лютого виповнюється 25 років з того дня, коли останнього радянського солдата вивели з афганського пекла, коли Україна й інші республіки колишнього СРСР дочекались своїх дітей додому...

Продовження на 3 стор.

□ 15 лютого – День пам'яті воїнів-інтернаціоналістів

Закінчення.
Початок на 1 стор. >>>

Щоб пам'ять не вмирала...

Людмила ПАНАСЮК

Не оминула війна й нашу Острозчину. Скільки мрій, сподівань, планів на майбутнє обірвалось з пострілом снайпера, вибухом міни чи ракети. Зазвичай хоронили юнаків, загиблих у далекому Афганістані, в цинкових трунах...

Військова служба рядового Андрія Барана з села Українка Острозького району розпочалася на початку липня 1979 року у Джелалабаді. Він був серед перших у складі обмеженого контингенту радянських військ, і багато хто з них тоді мало усвідомлював свою місію у Афганістані. Але солдати не обговорюють наказів, вони їх виконують. Виконував свій військовий обов'язок і кулеметник Андрій Баран. 9 травня 1980 року він писав рідним, як у роті відзначали з хлопцями День Перемоги. А 11 травня рядовий Андрій Баран загинув під час виконання бойового завдання в районі міста Асадабад. Причини смерті – численні осколкові поранення черепа і грудної клітки від вибуху міни...

Віктора Климака ще й сьогодні добре пам'ятають в Україні, як веселого і життєрадісного юнака. 17 лютого 1980 року Катерина Опанасівна та Георгій Володимирович Климаки зустріли сина у цинковій домовині. У листі від командування написані слова подяки батькам і розповідь про те, як Вітя загинув, проявивши мужність і героїзм. Знищивши вісім вогневих точок, Віктор Климак ціною власного життя допоміг товаришам виконати бойове завдання, від якого залежала доля всього мотострілецького батальйону. За цей подвиг наш земляк був представлений до ордену Червоної Зірки, на превеликий жаль, помертворо.

Олексій Андреев із села Ілляшівка мріяв бути десантником і служити в Афганістані. Розпитував про війну у хлопців, які там вже були, і все казав, що якщо йти в армію, то тільки в десантників і в Афганістан. Не знав хлопець, що мрія його стане останньою. Прослужив Олексій Андреев у Афганістані лише два місяці. Писав додому листи і просив, щоб мама не плакала, бо відчу-

вав, що кожен бій може бути останнім. 19 січня 1986 року ракета, яка раптово влучила у радянський літак у бою, обірвала не одне юне життя. Зупинила вона й життєвий хід Олексія...

Олександр Соколюк із Хорова в Афгані уявляв, як вся родина збереться у батьківській хаті й куштуватиме смачну кутю і пироги. Про це писав він у листах до рідних, які були сповнені любов'ю і ніжністю. Звичайного сільського хлопця не лякали важкі солдатські будні. Він добре знав ціну дружбі і взаємовиручці й не раз приходив на допомогу товаришам у бою. Не одне завдання виконав рядовий Соколюк разом зі своїм підрозділом, не один раз доводилося йому дивитися смерті в обличчя, але в листах додому ніколи не скаржився, не нарікав. Добрий, мужній хлопець загинув 14 лютого 1983 року, виконуючи бойове завдання, вірний військовій присязі, від снайперської кулі.

21 квітня 1987 року кулеметник-розвідник Юрій Велігурський, уродженець села Тесів, з групою десантників

під командуванням земляка зі Смиги Дубнівського району капітана Костянтина Прокіпчука брав участь у черговому бойовому вильоті. «Вертушки» мали доставити медикаменти та продукти і забрати поранених після запеклого бою. За сім кілометрів у північно-східному напрямку Кандагару в гелікоптер влучила ракета. Вся група та екіпаж бойової машини загинули. Звістка про смерть сина і брата застала родину Велігурських у передвесільній метушні, затьмаривши радість у їхньому домі. Заміж виходила сестра хлопця Люся, а дата все відкладалась, бо чекали повернення Юрка додому. Та дочекались рідні цинкову труну, мама плакала біля синового портрета, дивлячись на новий костюм, який Юра мав одягнути у якості весільного свата.

Ніяка Аріадна зі своїми чарівними клубками не виведе з горя матерів та батьків загиблих хлопців. Більше 25 років ранах, а вони ще болять і, певно завжди будуть віддавати болем всій Україні. Не поверне ніхто рідним милі серце усмішки, любимо-

Фото з архіву

голоси, сильні обійми, які не забуваються. І все, що лишилось – пам'ять. На цьому й наголошує голова Острозької міськрайонної спілки ветеранів Афганістану Володимир Гурницький. Він каже, що 15 лютого – не свято, не дійство, не привід для веселощів. Це день пам'яті, коли всі живі мають ще раз згадати подвиг загиблих. Тому члени спілки напередодні цього дня підуть у школи міста, де розповідатимуть молодому поколінню про дні давно минулих літ.

– Наша спілка – активна і діяльна, – розповідає Володимир Феліксевич. – Спільними зусиллями були відкриті меморіальні дошки на школах, в яких вчилися

загиблі герої, пам'ятник у центрі міста, підтримуємо матерів, сім'ї загиблих товаришів. Спілка ветеранів налічує близько 100 осіб. Ми також проводимо різноманітні масові заходи для вшанування пам'яті загиблих, щоб розповісти про героїзм солдатів-інтернаціоналістів. Такі події не мають більше повторитися. У нас є багато планів на майбутнє – крім подальшого загального впорядкування парку воїнів-афганців, хочемо збудувати невелику капличку в пам'ять про острожан, які не повернулись додому живими з Афганістану. Це буде зроблено для того, щоб і через багато років пам'ять не вмирала...